

LITERATOUR

Gerwin van der Werf

- INTERVIEW -

Waar en wanneer schrijf je het liefst?

Ik zou het liefst een hutje op de hei willen hebben, of nog beter, aan een meer zodat ik over het water kan staren. Helaas heb ik dat niet, en daarom schrijf ik gewoon thuis, het liefst al vroeg in de ochtend. Dan is het lekker stil. Stilte is fijn.

Als je een (al dan niet gestolen) verkeersbord was, welke zou je zijn?

Een verkeersbord zijn, dat lijkt me geen feest. Iedereen negeert je en misschien word je wel gestolen door Johnny Reiziger (*De krater*)! Mijn favoriete verkeersbord is de waarschuwing voor slipgevaar. Kijk maar eens goed, er klopt iets niet aan dat bord... bovendien ben ik zelf vaak bang om uit de bocht te vliegen, dus dit is mijn lievelingsverkeersbord.

Wat voor soort scenes vind je het leukst om te schrijven?

Ik vind dialogen erg leuk om te schrijven. Zelf ben ik niet zo'n prater, ik verzin vaak achteraf wat ik had moeten zeggen tegen iemand die stom doet, die mij intimideert of paait of erg dominant is. Als ik schrijf heb ik genoeg tijd om een goed antwoord te bedenken!

Ga jij op zoek naar inspiratie of overkomt het je?

Inspiratie is zwaar overschat, schrijven is gewoon hard werken. Dit zal iedere schrijver je vertellen. Leuke invallen kun je wel eens spontaan hebben, een stuk (rustig) fietsen kan daarbij helpen, maar als je wacht op 'inspiratie' dan kun je beter iets leuks gaan doen.

Denk je tijdens het schrijven vaak aan de lezer?

Nee nooit, ik schrijf voor mezelf. Ik moet zelf door het verhaal meegesleept worden, zodat ik moet schrijven om te weten hoe het afloopt.

Wanneer schreef jij je eerste verhaal en waar ging het over?

Mijn eerste verhalen zijn stripverhalen, die schreef ik toen ik een jaar of twaalf, dertien was. De verhalen gingen over een boef die steeds uit de gevangenis ontsnapt, Goos Gerstebrood. Helaas maakte ik ze zelden af, omdat dat tekenen en inkleuren zoveel werk was.

Hoe was jij op school als leerling? Was je zelf vroeger een lezer?

Ik ben altijd een lezer geweest, ik was altijd in de bibliotheek te vinden en nam het maximale aantal boeken mee naar huis. Ik las aanvankelijk vooral thrillers en horror, daarna ging ik literatuur meer waarderen, omdat dat me aan het denken zette.

Wat vind jij het leukst aan een schoolbezoek en het ontmoeten van lezers?

Het is altijd anders, altijd verrassend, ook als het helemaal niet zulke lezers zijn: jongeren zijn autonome denkers, prikken door bullshit heen en komen tot de kern.

LITERATOUR

Van oudere lezers word ik zelf altijd een beetje lui en gemakzuchtig. Ze luisteren toch wel. Jongeren zeggen het gewoon als het te langdradig of oninteressant is, en als ze daar te beleefd voor zijn dan zie ik het aan ze. Ik vind dat ontzettend leuk, en daarom ben ik ook al heel lang (muziek)leraar.

Wat is voor jou een belangrijk thema waar je graag met lezers over in gesprek gaat?

Over somberheid en depressie, een stille en sluipende ziekte. De een is er gevoeliger voor dan de ander, maar het kan iedereen overkomen. Mijn hoofdpersonen worstelen vaak met de vraag: ben ik wel goed genoeg? Vind ik het leven wel leuk?

Met wie van jouw personages had jij graag in de klas gezeten?

Ik zou graag bij Eden (*De krater*) of Fay (*Strovvuur*) in de klas gezeten hebben. Ze hoeven niet per se op te vallen, maar hebben een heel eigen manier van denken. En je kunt met ze lachen. Niet in een grote groep, daarin zijn ze niet graag het middelpunt (hm, ze lijken best wel op mij).

Welk advies zou je jongeren willen geven die later zelf graag willen schrijven?

Ik zou adviseren geen enkel advies aan te nemen of op te volgen. Doe wat je wil, dan is het goed, zelfs al zijn je verhalen niet af (net als mijn stripverhalen). Schrijf gewoon voor jezelf, als een ander het wil lezen is het meegenomen

LITERATOUR

Gerwin van der Werf

– LEESFRAGMENT –

Het leesfragment van Gerwin van der Werf komt uit *De krater* en wordt aangeboden door CPNB en Atlas Contact.

Het eerste wat Johnny vroeg was hoe dat Duitse stinkgat heette.

‘Steinheim,’ zei ik.

‘Klinkt kut.’

Hij ging door met auto wassen alsof ik er niet stond. Ik had hem zojuist van het plan verteld. Ik praatte, hij doopte de spons in de emmer, sopte het dak, ik praatte. Nog nooit had ik zo lang achterelkaar tegen mijn broer staan praten, en toen ik stilviel vroeg hij naar dat dorpje.

‘Totaal kut.’

Hij klapte de ruitenwissers om, zodat ze naar voren staken en de auto op een knalrood insect met voelsprieten leek. Het is zijn trots, die lelijke rode Volkswagen Golf uit het jaar nul. Hij sopte de voorruit, de

spons maakte een piepend geluid, het leek op een ake-
lig hoog lachje.

‘En wie gaat de benzine betalen? Heb je daar wel
aan gedacht, met je slimme hoofd?’

Daar had hij een punt. Aan benzine had ik inder-
daad geen seconde gedacht.

‘Ik heb geld van ma gepakt,’ loog ik.

Over de krater vroeg hij niets, terwijl het juist ging
om die krater.

Bij Johnny moet je niet te snel ontmoedigd raken,
ik ken hem al langer dan vandaag. Als mensen iets
van hem moeten wordt hij ongenietbaar, zijn gezicht
krijgt dan iets van een chagrijnige gekko. Verder kan
hij eigenlijk geen kwaad. Een en al pistool maar geen
kogels, dat is Johnny, gewoon een twintigjarige drop-
out die verkeersborden verzamelt. Nou ja, verzamelen
is een groot woord, hij steelt ze ’s nachts als hij dron-
ken is – hoewel ik het niet precies weet, ik ben er nooit
bij. Hij heeft er een stuk of tien, of twaalf, wat belach-
kelijk veel is als je ze op je kamer bewaart. Op zijn ka-
merdeur hangt een achthoekig stopbord, dat dondert
er om de zoveel tijd af. Hij heeft ook een paar van die
driehoekige waarschuwborden, één van een be-
waakte spoorwegovergang, één van een laagvliegend
vliegtuig, en zijn pronkstuk: de waarschuwing voor
slipgevaar. Hij beweert dat het een zeldzaam bord is.
Er staat een slippende auto op, maar er klopt iets niet
aan de bandensporen, het rechter verandert ineens in

het linker. Volgens Benjamin is de auto door de vierde dimensie heen geschoten. Benji kijkt altijd een beetje anders naar de dingen.

Na een tijdje vroeg Johnny hoe ver het rijden was naar Steinheim.

‘Een paar uurtjes. Hup de grens over en dan gewoon rechtdoor.’

Johnny zuchtte, kneep de spons uit en bleef knijpen, alsof hij zijn gedachten uit de spons probeerde te persen. ‘Eden,’ zei hij, want zo heet ik, ‘Eden, broer, je bent volslagen getikt.’

Hij bedoelt het altijd een beetje denigrerend, dat ‘broer’, toch vind ik het wel leuk als hij dat zegt. Ik ben namelijk een zus. Ik denk dat we hetzelfde voelden op dat moment. Hoewel ik nooit het flauwste vermoeden heb van wat mijn broer denkt of voelt, wist ik op dat moment zo goed als zeker dat hij dacht wat ik dacht: we konden iets doen voor Benjamin, ons broertje.

*

Ik had het opgezocht, bij Steinheim was ooit een meteoriet ingeslagen, zo’n vijftien miljoen jaar geleden. Of was het vijftig? Benjamin wist dat soort dingen. Het was hoe dan ook wel even geleden en ik wist niet of er nog veel van te zien was. Foto’s op internet beloofden weinig goeds, maar ik wist er te weinig van, ik bedoel, foto’s van de maan vind ik ook oersaai. Mijn